

Áldások közt

Az 1Úton zarándoklat Nagytevel- Bakonybél közti Szent Gellért szakaszáról (2014.08.16.)

Nagytevel tekintélyes barokk templomában Krisztián atyától kaptuk meg a peregrinus áldást:

„Mindenható Istenünk, irányítsd akaratod szerint útjukat, hogy kegyelmed fényétől megvilágítva kíséreteddel örömmel érkezzenek meg zarándoklásuk céljához!”

Mi, akik az 1Úton zarándoklat Nagytevel-Bakonybél Szent Gellért szakaszának teljesítésére gyűltünk össze, ilyen ünnepélyes áldásban részesültünk. Ránk fér az áldás! Maga a tágas templom, amely ugyan vesztett egykori pompájából, ma is sugallja az emelkedett hangulatot. Pál apostolnak az áldás részét képező szentleckéje Módri Györgyi színművész szavain át mélyen hatott. Az éneket a helyi asszonyok segítették, akik aztán utunkon imádsággal kísérték. És mint kiderült, még sütöttek is. A szomszédos plébánia udvarában hosszú asztalokon sorakoztak a pogácsák, sütemények. A vendéglátók és a zarándokok egy időre életet hoztak a szebb napokat látott plébánia udvarára, ahol egykor nem csak saját plébános, de a plébánia működő gazdasága is éltette a falu népét. Bár ez aligha hozható vissza, reménykedünk, hogy ez az imádkozó közösség még meg fogja látni templomát és annak stációs kerítését eredeti, mives szépségében.

A szíves búcsúztatás után nem sajnáltuk, hogy a szakasz vezetőjeként a startjelet csak némi késéssel adhattam ki. Elöl Robi indult el a Mária Rádió zászlajával. A 17 zarándok csinos csapatot alkotott, amint a falu néptelen főutcáján végigvonultunk. A kis hídnál elfogyott

alólunk a járda, az aszfalton folytattuk, de a kihalt úton nem okoztunk semmiféle torlódást. A falut elhagyva hamar feltűnt előttünk a Szentkút rácsos Mária-szentélye. A szobor hófehér. Az imádkozó Mária imádkozásra inti a zarándokot is. A gyönyörű napos időben, meghitt csendben álltuk körül a szentélyt. A többség számára ismeretlen úton jártunk, – és miként Andrástól az első elmélkedésben hallhattuk – Ábrahám is az ismeretlenbe indult, de az Úr áldásával:

„Megáldalak és nagygyá teszem nevedet, s te magad is áldás leszel” (Ter 12, 2). Ez így is lett. Mi pedig végül leckeként kétszer is hallhattuk a kérdést: „Miért, kikért zárandokolsz?”

A forrásfoglalásra épült a szentély, így Mária vigyázza a forrást. Alul buzog is éltetően. Megkóstoltuk, igencsak ízlett a hús bakonyi víz. Itt kellett elbúcsúznunk a vízvételektől, mert tudtuk, a továbbiakban, egészen Bakonybélig se lakott településsel, se forrással nem találkozhatunk. Utunk a Bakony rengetegében vezet végig. A vízvételi hely hiánya mégsem okozott gondot, hiszen az igen kellemes, 23 °C-os hőmérsékletnek köszönhetően nem kellett hátizsákjainkat súlyos vizes palackokkal kitömnünk. Hála a nagyteveli asszonyok bőségasztalának, evéssel itt nem nagyon töltöttük az időt, legfeljebb a tőlük kapott zacskókat könnyebbítettük belemarkolásokkal.

Tán gátórház lehet az a csinos porta sok-sok kecskével, ahol a víztározó gátjához értünk. Előzetesen igencsak féltünk, hogy a „Strand” felirat néhány zárandokot elcsábít az izzasztó meneteléstől. A friss időben elkötelezett csapatunkra ez az ördögi kísértés nem hatott, a vélhetően igen hűvös vízben nem fürdött senki.

Ritkás erdőben haladtunk végig az alsó, majd a felső tó mentén a nemrég felfestett „Mária-út” jelzéseinek irányításával. Mígnem elértük a Bakony-ér gázlóját, amelyben legalább bokáig ért a víz. Itt egyik parton sem áll (még!) Nepomuki szobra, nem őrzi az átkelőket. Persze azon társaink, akik könnyű cipővel vágtak útnak, a szentek közül nem is annyira Jánost szoborként, inkább Kristófot testi valóságában hiányolták, aki egykor erős vállán vitte át a túlpartra az utazókat. Többek jó ideig csak nézegették, milyen átkelési taktikát is válasszanak, de Kristófunk híján be kellett érniük segítő kezeinkkel, hogy a kiálló sziklacsúcsokon egyensúlyozva minél kevesebb lábáztatással jussanak a már sikeresen átkeltek közé.

Minden zárandoklatnak van nehéz szakasza, a miénknek így ígérkezett a Bakony-ér utáni másfél kilométere a jobbra kopár domboldalon fölfelé a gerincig. Tartottunk a tűző augusztusi napsugaraktól, most viszont a friss időben a Nap inkább csak simogatott, mintsem izzasztotta volna a kapaszkodó vándorokat. A tájat is sivárnak gondoltuk, idén azonban a sok augusztusi eső gazdag rétet terített elénk, így valódi vadvirágos mezőn gázolhattunk fölfelé. Éppen dél előtt pár perccel értünk föl, és egy kis árnyékban megemlékeztünk arról, hogy amikor megszólal a déli harangszó, nemcsak mi mondjuk az „Úr anyyala” imáját, hanem az 1Úton valamennyi szakaszán. A hegygerincen nem szólt a harang, mégis áldásos, hogy országhatárokon át igen sokan imádkoztunk egyszerre!

Az örvendetesen könnyed fölkapaszkodás után – nem találván kényelmes pihenőhelyet – inkább egyből rákanyarodtunk a hegygerincen az erdősáv mellett kijelölt ösvényre. Akadt olyan, szerencsére igen rövid, erdős szakasz, ahol az útjelzések mintegy 5 méterenként követték egymást, amit a sűrű erdő és a csaknem embermagasságú csalán valóban indokolt. Néhány csípéssel gazdagabban, de leküzdöttük a nehézségeket. Sűrűsödő erdő, majd tisztások váltogatták egymást. Az út szélén bőven termett a fekete szeder, amiből – mint mesében a mackók – finom falatokat csipkedtünk. Borbálának köszönhetően sok növényi különlegességgel ismerkedhettünk meg. Már az is lenyűgöző, hogy minden növénynek tudta a nevét, de aztán amilyen finom mozdulattal mutatta a bibéket, vagy megdörzsölte és szagoltatta a citrom illatát – ámulattal néztem tudományát, ő egy igazi botanika!

Néhány esőáztatta horhos után összezárt fölöttünk a lombkorona, a Bakony sűrűjébe értünk, ahol aztán megláttuk a sárga jelzés csatlakozását a Mária úthoz. Déli egy óra lévén, itt, a viszonylag alkalmas erdőben ebédszünet következett a hátizsákból, de frissen szedett fekete szeder desszerttel. András felállt egy rönkre, mint egy szószékről olvasta nekünk az elmékedéseket. Mélyen belém vésődött az öreg kínai bölcs tanácsa, amit az élet ilyen-olyan nehézségei miatt kétségbeesett embernek a pohárba és a tengerbe öntött hamu példáján mutatott be. A hamu tönkretette a pohár vizet, míg a tengerben ugyanez a hamu gyorsan széteszlott, eltűnt, mondván: „Rajtad áll, hogy a szíved szűkös lesz, mint ez a pohár víz, vagy tágas lesz a lelked, mint a tenger.”

Az erdős út kínálta az elcsendesedést. Ehhez bevezetésként Györgyi elmondta nekünk az evangélikus diakonissza Túrmezei Erzsébet (1912-2000) „*Valami mindig vár*” című versét:

*„... Jézus mindig, mindenütt ott van.
Ott a zajban, a mindennapokban,
küzdelmekben és feladatokban,
ott szenvedésben és kísértében,
hogy felemeljen, őrizzen, védjen,
hogy tanácsoljon, segítsen, áldjon,
átvigyen tűzön és akadályon,
új erőt adjon a kegyelemben.
Mindenütt mindig vár,
de százszorosan vár ránk
– a csendben!*

Szótlanul útnak indultunk. Tettük egyik lábunkat a másik elé, elhaladtunk Királykapu mellett. Közben megélhettük az áldást, a külső csönd miként pezsdíti a bensőt, a lelket, hogyan indul a gondolatok áradata, kiért, kikért is ajánljuk fel a zarándoklat áldásait.

20 perc után megtörtük a csendet. Itt volt az ideje, mert lábát fájlalva megszólalt a pöttöm Lilla. Eddig szinte észre sem vettük, hogy ez a három és fél éves kislány milyen gyorsan szedte apró lábait, tartotta a tempót a felnőttekkel vagy 12 km-en keresztül, pedig már rég délutáni alvás-idejében jártunk. Nyugodtan mondhatjuk a pici Lilla zarándoklatunk hőse!

Meg is érdekelte, hogy apja a nyakába vegye. Itt aztán pillanatok alatt apja fejére dőlt, és mélyen elaludt. Péter egy idő után úgy érezte, éppenséggel nem stabil ez az alvási pozíció, ezért kislányát, mint egy zsák krumplit, a vállára vette. El is gondolkodtam, a sok alvásvizsgáló és ágyszakértő írja tanulmányait, a zajkeltőt lepisszegjük az alvó gyermek környezetében, de mit tesz a

szükség: Lillánk rázkódó zsákként is mélyen aludt! Mellette bátyja, Csongor büszkén vitte csapatunk zászlaját.

Felértünk az elhagyott bauxitbánya mély gödre mellé. Időben jól álltunk, nem kínoztuk tovább Lillát a kényelmetlen „fekvőhelyel”, szünetet tartottunk. Lilla apja hasán elfekve már kényelmes testhelyzetet talált.

Némi ételt-italt vételeztünk magunkhoz, majd András harmadik elmélkedése következett. Amikor Illés próféta már halálát kívánta, az Úr angyala egy cipőt és egy korsó vizet helyezett mellé, és így szólította: „Kelj föl és egyél! Különben túl hosszú lesz neked az út. Illés ennek az élelemnek az erejéből negyven nap és negyven éjjel vándorolt egészen az Isten hegyéig, a Hóreb-ig.” (1Kir 19, 7-8) A mi mai feladatunk sokkal kisebb. Csak néhány óra gyaloglás és nem is a Hórebre, csak föl a Bakonyba. Előttünk az egykori bauxitbánya meredek sziklái emlékeztetnek ugyan a Hóreb apró részleteire, lábunkban is érezzük a megtett utat, de mi mindez Illés útjához képest! Kicsinységünkben is fölemel a tudat, áldásos úton járunk.

Szervezőink e szakaszt eredetileg Szent Genéziusról, a színészek védőszentjéről nevezték el. Úgy gondoltuk akkoriban, illő lenne, ha ennek okán színészek is velünk tartanának. Mivel a kapcsolat-felvétel csak az utolsó pillanatban valósult meg, a szakasz nevét időközben Szent Gelléltre módosítottuk. Annál nagyobb örömmel köszöntöttük körünkben Györgyit, a Petőfi Színház színművészt, akinek ihletett olvasásai igaz művészi élményt jelentettek.

Persze Szent Gellért talán még szorosabban kapcsolható szakaszunkhoz, Bakonybélhez. Meg is emlékeztünk a velencei származású szentünk életéről, aki szándéka szerint István király kérésére csak megszakította a Szentföldre vezető útját, végül mégis e földön maradt, és igen jelentős szerepet játszott abban, hogy Magyarországon ezer éve megerősödött a kereszténység, királyi családunkból a szentek sora került ki. Ő pedig a Szentföld helyett a később róla elnevezett hegyen adta életét a kereszténységért. Lillát felébresztve el is indultunk maradék szakaszunkon Bakonybél felé, hogy Szent Gellért után 992 évvel megérkezzünk az ősi apátsághoz.

Minden túravezető rémálma az eltévedés. A szakasz végéhez közeledve már szinte megnyugodva vágtam a legegyszerűbbnek ígérkező, utolsó szakasznak. Egyszer csak fokozatosan elfogyott előttünk az egyébként egyenes út, sehol egy útjelzés. Villámcsapásként hasított belém a felismerés, bizony eltévedtünk! Nincs más lehetőség, mint a haza bőlcséé, aki a félregombolt lajbit, újragombolta. Mi is így tettünk, visszamentünk az utolsó Mária-út jelig. Szégyenkezve láttam azt a nagy balra mutató nyilat, amely mellett elsétáltam. Nem menti felelősségemet, hogy a többiek is így tettek. Az elherdált csaknem fél óráért elnézést kértem, amit társaim nagyvonalúan elfogadtak.

Az eltévedés után már igyekeznünk kellett. Az enyhén lejtős út elvileg segített, de a nedves úton, mint jégen a kutyák, csak óvatos terpesszel lépkedhattunk. Baj nélkül értük el a keskeny aszfaltút kereszteződését, amely az országos kék-túra nyomvonala is. Ettől kezdve a madárlátáskból, majd a Feczkó-család gyönyörű meglepedéssel szolgált: két szólamban, Borbála és Boróka,

illetve Péter és Csongor egy ógörög himnuszt énekeltek el eredeti nyelven. A himnusz a bakonybéli apátság ortodox örökségének része, amely – mint hallhattuk – élő örökség. Köszönjük!

Utolsó közös programként zárandoklatunk céljáért, a családokért, családjainkért mondtunk még egy imát. Sétálva indultunk a végső jó egy kilométernek. A kissé csúszós út helyett inkább a száraz mezőt választottuk, előttünk a völgyben terült el a falu, közepén a templom

tornyával. Szép a látvány, de közben már egy házsor választott el minket az úttól. Egyik társunk mentett meg a visszafordulástól, aki ismerte a házigazdát, és telefon kért tőle segítséget, miként juthatunk át a portáján. Így aztán könnyen kicseleztük a ludakat, meg a kutyt, és az útra kiérve énekkel vártak minket a bakonybéliek. Megérkeztünk, énekelve vonultunk a templom felé!

Szívemet melengette, amikor megláttam a járdán felém rohanó unokáimat, akik aztán szüleikkel együtt egy időre el is térítettek csapatomtól. Húgaimmal együtt már fél családunk összegyűlt. Ugyan a többiek csak lélekben járták végig a zarándoklatot, de valóságában élvezték a szépen megszervezett helyi programokat.

Mi 17-en alig láthatóan érkeztünk a templomba, viszont a Zircről érkezett 165 fős zarándokcsapat tekintélyes tömeget felmutatva igazán ünnepélyesen vonult be. Zsúfolásig

megett a templom, a karzatot is zarándokok és más csoportok lepték el, amikor Asztrik főapát az asszisztenciával ünnepélyesen bevonult. A főapát minden csoportot külön köszöntött, így aztán volt kit köszöntenie. Szombat este lévén a vasárnapi misét hallgattuk. A főapát végigvéve az olvasmányokat a könyörületes Krisztusról beszélt, aki egy kánaáni asszony könyörgésének engedve meggyógyította lányát (Mt 15,20-28). A szentmise végén

fogadtuk az áldást:

„Az ég és föld Ura, aki ezen a zarándoklaton jóságosan veletek volt, oltalmával őrizzen meg benneteket!”

Amen – válaszoltuk. Az egész nap áldásával vettük az oltáron megáldott és a kijáratnál kiosztott kenyérdarabokat. Az áldások keretbe foglalták zarándoklatunkat.